

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15551 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HENDRICKX die loco advocaat D. WINTERS verschijnt en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
 - 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 juli 2005, verklaart er zich op 19 juli 2005 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 28 april 2008, verstuurd op 29 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart in 1976 geboren te zijn in Parwan (Surkhe Parsa district, vallei Dare Turkman), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een sjiïtische Hazara te zijn. Uw vader was volgens uw verklaringen lid van de Hezbe Wahdat, meerbepaald van de

Seppah factie van Akbari. Daarnaast waren de neven van uw vader lid van Hezbe Wahdat, meerbepaald van de factie Nasr. Hun commandant was Sadiqi Parwani. U verklaart dat beide facties in het verleden conflicten hadden met elkaar en dat beide facties van Hezbe Wahdat in 1988 (1367) samen vochten tegen troepen van Najibullah. Toen de neef van uw vader, H.N.A., tijdens deze gevechten met een nekschot door onbekenden gedood werd, werd uw vader hiervan echter beschuldigd. In 1991 werd uw huis overvallen door de broers van deze neef. Uw moeder, vader en broer kwamen hierbij om. Uit vrees voor uw leven besloot u hierop naar Iran te vluchten. U verbleef in Iran tot 2000. Vervolgens keerde u ten tijde van de Taliban terug naar Afghanistan omdat u door de Iraanse autoriteiten uit het land werd gezet. Bij uw terugkomst zocht u uit waar de neven van uw vader zich bevonden. U gaf de verblijfplaats van H.B., een van de neven, door aan de Taliban. De Taliban arresteerden deze neef van uw vader en enkele dagen later werd zijn lichaam dood teruggevonden. Toen de Taliban de macht begonnen te verliezen, voelde u zich niet meer veilig. U besloot na negen maanden verblijf in uw geboortedorp terug naar Iran te vluchten. Omdat Afghaanse vluchtelingen niet in Iran konden blijven, besloot u echter opnieuw Iran te verlaten. U verliet Iran op 1 juni 2005 en u kwam vervolgens aan in België op 18 juli 2005, waar u een dag later asiel aanvraagde. U verklaart dat u niet terugkunt naar Afghanistan omdat twee neven van uw vader momenteel de macht uitoefenen in Parwan. Zo is Pahlawan Ghur militaire commandant van de vallei Turkman en is Malim Hussein op dit moment belast met de financiële zaken van deze vallei. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, identiteit of reisroute.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoekers geografische kennis van zijn beweerde streek van afkomst en van het dagelijkse leven tijdens de Talibanperiode is dusdanig beperkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse herkomst.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. De Raad stelt vast dat verzoeker in het eerste en enig middel de schending opwerpt van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van de fair play en de schending van de rechten van de verdediging, doch geenszins concreet uitwerkt noch aantoont op welke wijze deze artikelen en beginselen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (R.v.St., X.,nr. 168.403, 2 maart 2007; R.v.St., X., nr. 166.392, 8 januari 2007; R.v.St., X., nr.165.291, 29 november 2006).
2. Verzoeker voert voorts een gebrek aan motivering aan en acht de motivering onvoldoende en niet correct en hij onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek.

- 2.1.3. De algemene motiveringsplicht heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing weerhouden vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.
- 2.1.4. Verzoekende partij stelt dat zijn gebrekkige geografische kennis te wijten is aan het feit dat hij met zijn ouders en broer in de bergen woonde, zonder ooit scholing en contact met andere mensen te hebben gehad. Verzoeker zou steeds in het dorp bij zijn moeder gebleven zijn, dit tot de leeftijd van 15 jaar, en vervolgens tot zijn 24^e in Iran geleefd hebben. Verzoeker meent dat het een onaanvaardbare motivering is om een beslissing voor de helft te motiveren op basis van aardrijkskundige gegevens die een kind enkel kan leren via scholing, en die een kind dat opgroeit in de bergen van Afghanistan nooit kan weten.
- 2.1.5. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid de kennis van betrokkene over de streek tracht te toetsen te meer wanneer de asielzoeker geen document kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker, ongeacht zijn scholing, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald gezien verzoeker zelfs niet in het bezit is van enig reis- en /of identiteitsdocument. Uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis over zijn beweerde streek van herkomst mocht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus in redelijkheid afleiden dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerde herkomst. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (R.v.St. nr. 114.826 van 22 januari 2003).

In casu oordeelde de Commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt uit Afghanistan en meer bepaald uit de valei Dare Turkman in het district Surkhe Parsa in de provincie Parwan afkomstig te zijn, gezien zijn kennis van zijn regio van afkomst zo goed als onbestaande is. Hij kon geen enkel dorp dat in Dare Turkman en in Surkhe Parsa ligt opnoemen, kende geen andere valleien in zijn regio of andere districten in zijn provincie, kon Lolanj niet situeren in het district Surkhe Parsa, en kende de hoofdplaats van zijn eigen district niet (2^e gehoorverslag CGVS, p. 2-4 en 6). Verzoeker kon daarenboven geen enkel aangrenzende provincie van Parwan benoemen, dit ondanks het feit dat zijn district Surkhe Parsa vlak aan de grens met de provincies Bamyān en Wardak lag (2^e gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet en verwijst enkel naar zijn gebrek aan scholing, en zijn geïsoleerd bestaan. De aan verzoeker gestelde vragen zijn echter van die aard dat ook iemand met een geringe opleiding ze moet kunnen beantwoorden. Het is immers niet onredelijk enige kennis omtrent omliggende dorpen en steden te verwachten te meer voor iemand die beweert er minstens 15 jaar te hebben gewoond en tijdens de Talibanperiode te zijn teruggekeerd en er alsnog 9 maanden te hebben verbleven. Daarnaast stelt de Raad vast dat het gaat om elementaire kennis omtrent de streek waar hij woonde en niet om zuiver schoolse kennis.

- 2.1.6. Verzoeker meent dat hem niet kan verweten worden niet genoeg te weten over het dagelijkse leven tijdens het regime van de Taliban. Hij zou immers in het jaar 2000 negen maanden ondergedoken geleefd hebben in zijn geboortedorp.
- 2.1.7. De Raad meent opnieuw dat het niet onredelijk is te verwachten dat verzoeker enkele vragen omtrent de activiteiten van de Taliban en de aanwezigheid van Talibanleden in zijn regio kan beantwoorden, te meer daar hij verklaarde er een beroep op te hebben gedaan. In casu oordeelde de Commissaris-generaal dan ook terecht dat de kennis van verzoeker over Afghanistan dermate beperkt is dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker in 2000 negen maanden in dit land heeft verbleven. De bestreden beslissing preciseert hieromtrent duidelijk dat verzoeker geen notie heeft van de problemen van sji'ieten/Hazara's tijdens de Taliban, terwijl hij nochtans zelf verklaarde een sji'itische Hazara te zijn (1^e gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoeker verklaarde bovendien verkeerdelijk dat de Taliban geen radio hadden (2^e gehoorverslag CGVS, p. 5), en wist niet dat de officiële naam van Afghanistan tijdens het regime van de Taliban veranderd was. Hij kende, naast Mullah Omar, geen andere namen van bekende Talibanleden en kon slechts met moeite enkele Talibanleden aangeven die in zijn regio actief waren (2^e gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit complete gebrek aan kennis over het Talibanregime is des te meer opvallend, gezien verzoekers verklaringen dat hij heeft samengewerkt met de Taliban (1^e gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Bovendien zou verzoeker Afghanistan hebben verlaten omdat de Taliban de macht begon te verliezen en verzoeker zich niet meer veilig voelde voor de neven van zijn vader. Het is hoe dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat verzoeker een dermate gebrekkige kennis heeft over een regime wat een ingrijpende invloed heeft gehad in het leven van menig Afghaan, en voor verzoeker in het bijzonder, zoals uit zijn verklaringen blijkt. Zijn verklaring ondergedoken te hebben geleefd is dan ook niet afdoende, en valt overigens niet te rijmen met zijn eerder afgelegde verklaringen. Toen verzoeker gevraagd werd of het leven in zijn geboortedorp hetzelfde was als toen hij vertrokken was naar Iran in 1370 (1991), antwoordde hij namelijk duidelijk: "*Normale omstandigheden als ervoor. Ik bracht met andere jongens van het dorp goederen vanuit Kaboel*" (1^e gehoorverslag CGVS, p. 2).
- 2.1.8. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker meent dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, gezien hij de Afghaanse nationaliteit heeft en daadwerkelijk gevaar loopt. Verzoeker haalt de "Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk – maart 2008 Vluchtelingenwerk Vlaanderen" aan en meldt dat uit recente informatie immers duidelijk blijkt dat de toestand in Afghanistan ronduit gevaarlijk is.
2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk

